

NEW ADULT

COSMOPOLIS

DALŠÍ OSUDY

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS
AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

DALŠÍ OSUDY

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

SPOJENI OHNĚM

STELLA & JORDAN

1. KAPITOLA

OSUDOVÝ PARTNER. Všichni ho chtějí, že jo? Kvůli tomu se přece vedla válka. Aby si mohl každý měnlivec najít dokonalý protějšek. Představa, že nám hvězdy můžou vybrat toho pravého, kdo nás bude milovat a přijme nás na celý život, byla neodolatelná. Jenomže co se stane, když vám hvězdy vyberou nesprávnou osobu?

Navzdory letnímu horku mi přeběhl mráz po zádech, zatímco rozlehlá louka přede mnou se díky paprskům, které na ni vrhalo zapadající slunce, topila v oranžové záři. Obloha vypadala, jako by ji někdo namaloval planoucím štětcem a zapálil svět v jasných odstínech zlaté a karmínové. Ale já jsem si toho skoro nevšímal. Ne, pohled jsem upínala na to, jak se světlo třpytí na zlatých vlasích alfy smečky Lva a klouže mu po opálených, svalnatých pažích. I když stál na protějším konci rozsáhlé louky, zády ke mně a obklopen tucty ostatních měnlivců, vyčníval jako maják, který jsem nedokázala ignorovat.

S povzdechem jsem odtrhla oči a otočila se k táboráku poblíž, ze kterého létaly jiskry k obloze. Říká se, že osudu se nedá vzpírat, ale jak jsem zírala do ohně, nebyla jsem s to ubránit se myšlence, že přece musí existovat nějaký způsob, jak jeho plameny zkrotit. Musí, protože jsem se odmítala nechat pohltit ohněm, který ve mně plál pro nesprávného muže.

„Jsi v pohodě, Stello?“ zeptal se mě bratr a vytrhl mě z rozjímání tak nečekaně, až jsem nadskočila.

„Jo.“ Odkašlala jsem si. „Naprosto.“

Kaden mi věnoval pohled, ze kterého bylo jasné, jak dobře ví, že pěkně kecám. „Co jsme sem dorazili, jsi celá nervózní.“

Tohle je přesně ten problém, když jste si se sourozenci blízcí. Nic před nimi neskryješ. Jenže kdyby Kaden zjistil, co se mi opravdu honí hlavou, totálně by vyšíloval, a to je to poslední, co dnes večer potřebujeme.

„Prostě mi to připadá zvláštní, být tady,“ řekla jsem a snažila se poskytnout mu vysvětlení, které by ho uchlácholilo. Vlastně jsem ani nelhala. Jen to nebyla celá pravda.

Jeho tvář zjihla. „Chápu, jak to myslíš. První skutečná Konvergence naší smečky.“

Trochu jsem povolila ramena. „Pořád nemůžu uvěřit, že se to vážně děje, obzvlášť když ty dvě předtím byly úplná katastrofa.“ Při předchozím letním slunovratu nás ostatní vlci zvěrokruhu v podstatě vyhnali. Celou Konvergenci během zimního slunovratu jsme strávili bojem se Slunečními čarodějkami a jejich spojenci. Nešlo to zatím zrovna hladce.

Kaden přikývl a hrud' se mu viditelně dmula pýchou. „Teď Hadoňové konečně přijali jako skutečné členy společenstva vlků zvěrokruhu. Osvědčili jsme se a nikdo nám nebude bránit, abychom se zúčastnili Konvergence po boku ostatních smeček.“

Nemohla jsem si pomoci a usmívala jsem se, když jsem se zadívala na louku před námi a prohlížela si různé smečky rozprostřené na ní v záplavě barev a vůní. Hlasy jejich členů se prolínaly jako symfonie. „Kdo by si byl pomyslel, že se dostaneme až sem?“ zeptala jsem se.

Kaden se podíval na svou družku Aylu, která nedaleko od něj fotila, a oči mu jasně zářily láskou. „Za poslední rok jsme všichni ušli dlouhou cestu.“

„Mamka a táta by na tebe byli pyšní,“ řekla jsem a snažila se ignorovat bolest u srdce, která se objevila, kdykoli jsem si na ně vzpomněla.

Chytil mě za rameno. „I na tebe. Jsem hrdý na to, co jsme společně dokázali.“

„Snad ostatní smečky už nikdy nebudou pochybovat, že mezi ně patříme,“ řekla jsem a založila si ruce na prsou. „Zasloužili jsme si to víc než dost.“

„Nebudou,“ odvětil a v hlase mu zaznělo nepatrné zavrčení. „O to se postaráme.“

Zatímco oheň ve skomírajícím denním světle praskal a tančil, zahlédla jsem hřívu zlatých vlasů, která se k nám blížila davem. *Jordan*. Vyzařovala z něj ryzí síla alfy, která mě navzdory mému úsilí odolát přitahovala. Rozbušilo se mi srdce a žaludek mi sevřela směsice strachu a čehosi dalšího, co jsem si odmítala připustit.

Přestože jsem se Jordanovi od včerejšího příjezdu Lvů vyhýbala, připadalo mi, že se neustále pohybuje na hranici mého zorného pole a číhá na okraji mých myšlenek. Prozatím se mi dařilo držet se stranou a při troše štěstí prožiju celou Konvergenci, aniž bych s ním musela mluvit. Pak odjedeme domů a budu ho moct úplně vypudit z hlavy. Sejde z očí, sejde z mysli.

Udělala jsem chybu: na vteřinu jsem se na něho podívala, a zatajila jsem dech, když jeho blankytně modré oči zachytily ty moje. Così mu v nich zablesklo a přidal do kroku. Rychle jsem odvrátila zrak, protože jsem věděla, že se můj čas krátí. Nemohla jsem se mu dívat do očí. Teď ne.

„Teď jsem si vzpomněla, že si musím vzít něco ze stanu,“ řekla jsem a snažila se, aby to znělo nenuceně. „Hned budu zpátky.“

„Jasně,“ odpověděl Kaden, kterého naštěstí rozptýlil jiný člen smečky, co se s ním dal do řeči.

Využila jsem toho a co nejrychleji jsem se od ohně vytratila. Ani jsem se neohlédla a zamířila do lesa, který se vinul kolem údolí, kde jsme se všichni sešli. Věděla jsem, že mě tmavé stromy skryjí. Chladné stíny mi poskytly úlevu od horka na mýtině, použila jsem dar Měsíčního požehnání, abych se zahalila

neviditelností, a netoužila jsem po ničem jiném než na chvíli zmizet ze světa.

Chladná, vlhká lesní půda pod nohama mě uklidňujícím způsobem propojila se zemí, plíce mi naplnila vůně borovic a mechu. Nad hlavou mi poletovali ptáci a jejich veselé štěbetání zaplnilo vzduch harmonickou melodií, která se nenásilně mísila s šuměním listí, chvějícím se díky mírnému vánku. Stále neviditelná jsem se zastavila, dlouze vydechla a uvolnila ramena.

K mému zděšení za mnou do lesa sebevědomě nakráčel Jordan. Pohyboval se lehce a ladně, jako když dravec sleduje svou kořist. Při pouhém pohledu na jeho samolibý úsměv se mi sevřela hrud'. Jeho otec mi zabil rodiče a já jsem celý život Lvy nenáviděla. Nedokázala jsem tomu zabránit. A taky jsem nenáviděla všechno, co se týkalo jejich nového alfy – jak je suverénní, tu jeho aroganci i to, jak se mi při pohledu na něj splaší tep, jako by mi v žilách vyhrávaly bubny. To jsem nesnášela ze všeho nejvíc.

Pohybovala jsem se tiše, ale svižně, vyrazila jsem ke křoví, abych se mu vyhnula, ale zdálo se, že Jordan se nenechá tak lehce odradit. Slyšela jsem jeho blížící se tiché kroky a jeho dech se mísil se šustěním listí. Byl blízko – příliš blízko – a já si nedokázala pomoci a pomyšlení, že mě hledá, mě vzrušovalo, i když jsem se snažila sama sebe přesvědčit, že to je to poslední, co si přeju.

Zastavila jsem se u stromu a čekala, až projde kolem. Věděla jsem, že mě nevidí, a když se přiblížil, zatajila jsem dech. Lesklé vlasy měl delší, než když jsme se viděli naposledy, a trochu rozčuchané, jako by si je prohrábl prsty. Měl na sobě černou košili, která vůbec nezakrývala jeho široká ramena ani svaly naběhlé po celém těle, a tmavé džíny, které mu obepínaly boky tak těsně, až pro mě bylo nemožné, abych očima nesjela dolů a nezajímala se, co je pod nimi.

Zastavil se a pohledem přelétl místo, kde jsem stála. „Poslyš, začínám mít pocit, že se mi vyhýbáš.“

Do hajzlu.

„Nemůžeš se přede mnou schovávat nadosmrti, Stello,“ pokračoval a hlas mu zabarvovalo pobavení a ještě něco jiného, něco, z čeho mi znovu přeběhl mráz po zádech. Prudce se nadechl a na okamžik zavřel oči. „Cítím tě, i když tě nevidím.“

Zatracení alfové. Odjakživa mají nesmírně zbystřené smysly. Vzduch kolem nás praskal napětím a já věděla, že tentokrát mě nenechá jít. Musela jsem se mu postavit.

„Dej mi pokoj, Jordane,“ odsekla jsem a odhodila závoj neviditelnosti.

Celé jeho tělo se na mě soustředilo s takovou intenzitou, že ve mně rozdmýchala nevíтанý žár. „To nejde.“

Namáhavě jsem polkla. „Co chceš?“

Udělal krok ke mně. „Cítíš to, vid’? Jak... jak nás to k sobě táhne.“

Chtěla jsem couvnout, ale za mnou byl strom. Neměla jsem kam utéct. „Nevím, o čem mluvíš.“

„Ale víš. Vidím ti to na očích.“ Jeho hlas zněl tiše a chraplavě. Jordan přistoupil blíž a jeho široká ramena zastínila světlo, takže mě donutil vzít na vědomí, že stojí přede mnou. „Cítím to od okamžiku, kdy jsme se potkali. Cítil jsem to už předtím, než se přetrhlo moje pouto s Aylou.“

Kousla jsem se do rtu a odmítala se mu podívat do očí, ale hluboko ve svém nitru jsem věděla, že má pravdu. Existovalo mezi námi nezpochybnitelné pouto a od našeho prvního setkání ještě zesílilo. Teď, když už neměl falešné partnerské pouto s jinou ženou, to bylo skoro nesnesitelné. A přesto jsem se nedokázala přimět, abych si to přiznala nahlas.

„Pocity můžou lhát,“ zamumlala jsem a snažila se ho obejít.

Jordan natáhl ruku, chytil mě za zápěstí a zastavil mě. Když jsem ucítila teplo jeho dotyku, zalapala jsem po dechu a můj pohled se střetl s jeho. Odhodlaný výraz, který jsem spatřila v jeho tváři, ve mně vyvolal další vlnu šoku.

„Klidně si to popírej, jak chceš, ale jakmile se přeměníme, budeme vědět, že je to pravda,“ řekl.

„Přestaň,“ řekla jsem a vrtěla hlavou, zatímco se mi zrychloval tep. Stál moc blízko. Takhle jsem nemohla přemýšlet. „Prostě sklapni.“

Sevřel mi prsty kolem zápěstí. „Stello, jsi moje družka.“

Družka. To slovo, které jsem se ze všech sil snažila ignorovat, mezi námi několik vteřin viselo, dokud se mi nepodařilo vytrhnout mu ruku. „Ne. Nemůžu být tvoje družka.“

Protáhla jsem se kolem něj, potřebovala jsem prolomit moc, kterou nade mnou měl. Podlamovala se mně kolena, ale podařilo se mi odpotácet se pryč, třebaže se mi hrud' plnila takovou touhou, až se mi špatně dýchalo. Potlačila jsem ji a soustředila se na jiné emoce, které jsem v souvislosti s Jordanem cítila. Třeba na vztek a rozmrzelost. To mi dodalo sílu a s každým dalším krokem jsem šla rychleji.

„Stello, počkej!“ zavolal za mnou Jordan a já se ani nemusela ohlédnout, abych věděla, že jde za mnou. *Krucinál. Proč mě prostě nemůže nechat být?*

Nereagovala jsem, ani jsem se na něj nepodívala, vystřelila jsem ven z lesa a rychlými kroky zadupávala trávu pod nohama. Vynořila jsem se poblíž místa, kde Hadonoši postavili naše stany, a zahlédla jsem Aylu před tím, ve kterém spala s Kadenem. Její zrzavé vlasy ve světle ohně zářily, což výrazně kontrastovalo se šedící se oblohou, ale já viděla jen její modré oči, které vypadaly stejně jako ty Jordanovy.

„Řekni svému bráchovi, ať se ode mě drží dál,“ vyhrkla jsem a kráčela dál.

Vypadala překvapeně, obočí jí vystřelilo vzhůru a ve tváři měla nevyřčenou otázku, ale moudře nic neřekla.

Utekla jsem do svého stanu. Věděla jsem, že tam se za mnou Jordan neodvází, když je tu jeho sestra. Rázně jsem stan zavřela, čímž jsem se odřízla od okolního světa, a nadechla jsem se.

Domnívala jsem se, že jakmile zalezu dovnitř, uleví se mi, ale vzduch ve stanu byl těžký a tísnivý.

Pleskla jsem sebou na lůžko a zakryla si obličej rukama, jenomže Jordanova slova mě nepřestávala pronásledovat. Nejhorší na tom všem bylo vědomí, že má pravdu a že já už to nedokážu popírat. Dopalovalo mě to, ale nechtěla jsem se vzdát a dovolit, aby mě a mou smečku zradily emoce. Odmítala jsem se stát jeho družkou. Odmítala jsem se stát jednou z *nich*.

Za žádnou cenu nedovolím, aby si mě přivlastnila lví smečka.

2. KAPITOLA

SEDĚLA JSEM s koleny přitaženými k hrudi v šeru ve stanu a myšlenky se mi zmítaly ve víru vzpomínek a protichůdných emocí. Venku jsem slyšela zesílené hlasy a pochopila jsem, že Konvergence začíná. Měla jsem být s ostatními měnlivci zastupujícími smečku Hadonoše, ale místo toho jsem se schovávala jako nějaký srab, a to jenom proto, že byl venku i alfa Lvů.

Kdysi byly smečky Lva a Hadonoše úhlavními nepřáteli, ale teď jsme tu byli jako váhaví spojenci, které dalo dohromady společné vítězství nad Slunečními čarodějkami. Tíha tohoto spojení na mně ležela jako dusivá deka. Pořád jsem nemohla uvěřit, že můj bratr dokázal Lvům tak snadno odpustit a přijmout je za spojence po tom všem, co provedli naší smečce... a naší rodině.

Byla jsem ještě malá, když moji rodiče, bývalí alfové smečky Hadonoše, vyrazili za Lvy, aby je poprosili o pomoc. Dixon, alfa vůdce Lvů, je přesvědčil, že je přivítá jako své hosty. Místo toho je chladnokrevně zabil i se všemi, kdo odešli s nimi. Nikdy jsme ani nedostali jejich těla, abychom je mohli řádně pohřbít.

Před rokem zinscenoval Dixon i vraždu Ayliny rodiny, když Lvi na letní Konvergenci zdecimovali smečku Raka. Později za pomoci Slunečních čarodějek zaútočili na naši ukrytou vesnici Coronis jen proto, že jsme zachránili Aylu. Ten den jsem přišla o několik dobrých přátel a v jednu chvíli se zdálo, že celý náš les lehne popelem a s ním i celá vesnice. Kadenovi se naštěstí podařilo porazit Dixona v souboji alfa vůdců a Ayla odešla s Jordanem

a některými Slunečními čarodějkami, aby zachránila zbytek naší smečky.

Moje nenávisť ke Lvům se rozhořela pokaždé, když jsem si vzpomněla, jak mou kamarádku drželi v zajetí a jak s ní zacházeli – obzvlášť Jordan. Sluneční čarodějky vytvořily mezi Jordánem a Aylou falešné partnerské pouto a později jsme přišli na to, že telepaticky ovládaly i jeho. Věděla jsem, že spousta z těch hrozných věcí, které udělal, byla výsledkem jejich nadvlády, ale i tak pro mě bylo těžké nemyslet na něj jako na padoucha.

Vzpomněla jsem si, jak jsme se poprvé skutečně setkali po zimní Konvergenci – tehdy, když naše smečka nemohla věřit ani jednomu člověku ze smečky Lva. Samozřejmě, Jordana jsem předtím sem tam zahlédla nebo ho vnímala v zápalu boje, ale tenkrát to bylo jiné. Když jsem na něj té noci pohlédla, cosi hluboko ve mně se pohnulo – nějaké nepopiratelné spojení, které jsem nikdy dříve s nikým jiným necítila, ačkoli tehdy jsem si to odmítala připustit.

Když jsme se snažili zničit Sluneční čarodějky a osvobodit ostatní vlky zvěrokruhu, vypadalo to, že je Jordan stále poblíž. Svou nesnesitelnou přítomností mě doháněl k šílenství. Dobíral si mě a posmíval se mi, na rtech ten svůj všudypřítomný samolibý úsměv, a bylo evidentní, že přitažlivost mezi námi je den ode dne intenzivnější. Byla jako zapovězená nit, která tahá za nejhlubší zákoutí mé duše. Navzdory vzteku vůči Lvům, který ve mně neutuchal, jsem stále hůř odolávala rostoucí touze po něm, obzvlášť potom, co jsem viděla, jak bojuje s jiným členem své smečky o pozici alfa vůdce. Ryzí síla a odhodlání, které ten den předvedl, ve mně probudily cosi prastarého, a při vzpomínce na to, s jakou neutuchající silou a odvahou zápasil, mi vřela krev. Nemluvě o tom, jak se hýbalo jeho nahé tělo, jak se mu na svalnaté kůži leskl pot a krev...

Natáhla jsem se po láhvi s vodou, najednou jsem měla vyprahlé hrdlo. Nemohla jsem popírat, že po Jordanovi toužím –

přínejmenším fyzicky –, ale to ještě neznamená, že se své touze musím poddat. I kdyby všichni ostatní Jordana přijali za spojence, nebo ho dokonce považovali za hrdinu, protože pomohl porazit Sluneční čarodějky, já ho od své nenávisti ke smečce Lvů oddělit nedokázala. Opakovaně se mi snažili vzít všechno. Mé přátele. Mou rodinu. Můj domov. A teď mi chtějí vzít i srdce? To ani náhodou.

Zvenku se ozval jásot a připomněl mi, že bych tam měla být taky a oslavovat tuhle událost se svou smečkou. Těžce jsem si povzdechla a vylezla jsem ze stanu do svěžího nočního vzduchu. Konvergence byla v plném proudu, vedli ji alfové smečky Střelce pod bedlivým dohledem hvězd. Kadenova a Aylina světelná show už musela skončit a já jsem se cítila mizerně, že jsem ji prošvihla, třebaže jsem je už týdný pozorovala, jak ji nacvičují.

Zatímco jsem se pomalu blížila k místu, kde se shromáždily stovky měnlivců, zaslechla jsem, jak alfa Střelce mluví o tom, že po našich ztrátách musíme jít dál, a uvědomila jsem si, že jsem zmeškala i tryznu za měnlivce, které jsme v závěrečné bitvě proti Slunečním čarodějkám ztratili. Když jsem si vzpomněla na svého přítele Jacka, který té noci statečně položil život, zalil mě pocit viny a vlna smutku. Jako pokaždé, když jsem si na něj vzpomněla, mě v očích začaly pálit slzy a v duchu jsem se proklínala, že jsem se schovávala ve stanu, místo abych se zúčastnila vzpomínkové piety.

Když jsem se připojila k davu, hned jsem si všimla, že Ayla a Kaden stojí těsně u sebe, drží se za ruce a vypadají nechutně zamilovaně. Ten pohled mě chytl za srdce a na okamžik jsem si přála, abych to prosté štěstí dokázala sdílet. Opodál stáli další lidé z naší smečky, hleděli do středu shromáždění a tvářili se zachmuřeně, včetně mé kamarádky Harper a jejího dvojčete Danea. Harper se na mě tázavě podívala, když jsem přišla k ní – nepochybně byla zvědavá, kde jsem byla –, a Dane na mě obřadně kývl.

Snažila jsem se soustředit na to, co říká alfa Střelce, ale můj pohled spočinul na Jordanovi, který v hloučku vlků hrdě vyčníval.

I přes stovky dalších měnlivců okolo jsem ho v davu snadno rozpoznala a on trhl hlavou ke mně, snad vycítil mou pozornost. Naše oči se setkaly, jako když se střetne oheň a led, a mně se najednou začalo těžce dýchat. Povytláhl na mě obočí, skoro jako by mě zval k sobě, ale já zavrtěla hlavou a odmítla se poddat přitažlivosti, která nás pojila. Jeho pohledné rysy zvlnila hluboká vráska na čele a já se přinutila odvrátit od něj pohled.

Vedle něj stál alfa Vah Ethan, se kterým jsem dřív často a ráda flirtovala. Jednou mě dokonce pozval do postele, ale odmítla jsem. Ne proto, že by mě nepřitahoval, ale protože do něj byla zamilovaná moje nejlepší kamarádka Larkin, a já jí nemohla takhle ublížit. Život by byl mnohem snazší, kdyby byl mým osudovým partnerem on. Ethan byl chytrý, silný a skvělý vůdce a jeho klidná přítomnost byla vždy balzámem na duši. Váhy pojilo s Hadonoši blízké přátelství a já bych se mezi nimi v Torontu cítila jako doma, dokonce i jako jejich alfa samice. Jenomže se zdálo, že se mě hvězdy rozhodly potrápít tím, že mě místo k Ethanovi připoutají k nepříteli.

Opětovala jsem Ethanovi mírný úsměv a lehce mu zamávala, ale to jen způsobilo, že se Jordanovo tělo napjalo. Klouzal pohledem sem a tam mezi mnou a Ethanem a mračil se jako bouřkový mrak na hvězdné obloze. Bála jsem se, že do jednoho z nás každou chvíli opravdu udeří blesk.

Alfa Střelce najednou tleskl rukama, čímž upoutal mou pozornost, a prohlásil: „Nastala chvíle, na kterou jste všichni čekali. Párovací rituál.“

Do hajzlu. Měla jsem zůstat ve stanu.

Alfa samice smečky Střelce vzala svého druha za ruku a usmála se na houf vlků. „Když už naše svazky neovládají Sluneční čarodějky, máme letos nový rituál. Poděkujme smečce Hadonoše, která nikdy nebyla pod vlivem kouzel Slunečních čarodějek, že nás dovedla k tomu, abychom si vytvořili takový rituál, jenž je v souladu s naší přirozeností.“

Vzduch zhoustl očekáváním a nešlo necítit tíhu pohledů, které dopadaly na členy mé smečky. Byli jsme nováčci, dříve vyvrhelové, nyní hrdinové, kteří ostatní osvobodili, ale na rozdíl od nich jsme vždy dokázali najít své pravé druhy. Nikdy jsme párovací rituál nepotřebovali, ale když tu bylo tolik měnlivců, pro které byl samozřejmostí, dávalo smysl, že něco takového chtějí. Z toho, co jsem o vlčích zvěrokruhu pochopila, vyplývalo, že milují tradice a obřady.

„Ti, kdo nemají druhu, ať se prosím svléknou, předstoupí a přemění se,“ vyzvala alfa samice Střelce nespárované měnlivce.

V celém shromáždění začali měnlivci horlivě odhazovat svršky, včetně Harper a Danea po mém boku. Přidalo se k nim i pár Hadonošů a já věděla, jak jsou nadšení, že si konečně mohou najít partnery mimo naši smečku. To byl koneckonců jeden z důvodů, proč jsme tak usilovně bojovali, abychom se mohli přidat k vlkům zvěrokruhu. Bylo nás v naší smečce příliš málo, takže hrozilo, že by mohlo začít docházet k incestním vztahům, pokud nezačneme navazovat vztahy mimo ni. Vždycky jsme přijímali potulné měnlivce, a dokonce jsme se pářili s lidmi a čarodějkami, ale to, co jsme opravdu potřebovali, byla možnost najít si partnery z jiných vlčích smeček. Proto se kdysi rodiče obrátili na alfu Lvů s prosbou o pomoc, ale všichni víme, jak to dopadlo. O několik let později dokázal Kaden nemožné: přinutil vlky zvěrokruhu, aby nás přijali za své. Teprve čas ukáže, jak se to vyvrbí, ale dnešní noc byla velkým krokem. I kdyby to znamenalo, že přijdeme o některé z našich Hadonošů, neboť ti odejdou do jiných smeček, snad také získáme nějakou čerstvou krev.

Harper mě štouchla loktem do boku. „Proč se nesvlékáš?“

„Momentálně nehledám nic vážného,“ opáčila jsem vyhybavě. Na druhé straně davu jsem zahlédla Ethana a Jordana, jak se svlékají – ale jakmile Jordan uviděl, že se k nim nechystám připojit, přestal.

„Chápu tě,“ řekla Harper a beze studu a váhání si sundala podprsenku a pak si rozpustila vlasy. „Taky jsem byla v pokušení se

nezúčastnit, ale přemohla mě zvědavost. Co když na mě v tomhle davu čeká můj druh? Musím to přece zjistit.“

Věnovala jsem jí rozpačitý úsměv. „Doufám, že najdeš, co hledáš.“

„To i já. Hlavně proto, že se to tady za deset minut změní v jednu velké orgie a já budu pěkně vytočená, jestli budu jediná, kdo si nic neužije.“ Usmála se a naklonila hlavu. „Určitě se nechceš přidat?“

Ne. Jo. Ne. „Určitě ne.“

Pokrčila rameny a proměnila se v krásného hnědého vlka. Její bratr vedle ní udělal totéž. Společně s několika dalšími vlky z naší smečky se vydali směrem ke středu shromáždění. Jejich srstnatá těla se brzy smísila s měnlivci z ostatních smeček, jak se k nim uprostřed dění přidávali další a další, a já věděla, že to, co se dnes večer stane, bude určovat osud všech smeček po řadu dalších let. Ve vzduchu bylo cítit vzrušení – tihle vlci mohou poprvé najít své pravé druhy. Proto na Konvergenci dorazilo tolik měnlivců.

Jakmile se všichni, kdo se chtěli připojit k rituálu, shromáždili, zvedly alfy Střelce ruce ke hvězdám a prozpěvovali něco, čemu jsem tak docela nerozuměla, ale chápala jsem, že je to nějaká modlitba, kterou prosí, aby se ti praví druhové našli. Nespárovaní vlci se začali mezi sebou pohybovat, proplétat se a kroužit kolem sebe, vedeni neviditelným nutkáním a instinkty, které jim tahaly za srdce a duši. První pár se dal dohromady rychle, a jakmile se jejich vlci na sebe vrhli, začali se válet v hlíně a vzájemně se štouchat do krku. Mé srdce přitom začalo bít zběsileji. Zrovna když vystřelili do lesa, přidali se k nim další vlci – jejich partnerské pouto se aktivovalo, jakmile se střetli pohledem. Zabláhla jsem, jak se jedna z učitelek, se kterými jsem pracovala, spárovala s tmavě šedým vlkem ze smečky Vodnáře a pak se spolu rozeběhli zpátky ke stanům, pravděpodobně aby pouto úplně zpečetili. Hrud' se mi naplnila touhou tak silnou, až jsem měla pocit, že mi snad praskne – ale pořád jsem byla schopná

uvažovat a byla bych se vsadila, že žádný z těch vlků se nespároval se svým nepřítelem.

A přes všechno dění jsem poblíž cítila Jordana, jeho přítomnost mě neustále rozechvívala. Odmítala jsem se na něj podívat, a když už ta touha byla nesnesitelná, otočila jsem se; potřebovala jsem uniknout té záplavě chlupů a chtíče před sebou. Naneštěstí jsem málem narazila přímo do Ayly a Kadena, kteří tu stáli s propletenými těly ve svitu hvězd a vášnivě se líbali.

„Stello?“ zeptal se Kaden, když se od sebe odtrhli. „Je všechno v pořádku?“

„Ty se dneska neproměníš?“ dodala Ayla znepokojeně.

Povzdechla jsem si a přála si, abych byla utekla dřív. Nebo ještě líp, abych zůstala ve stanu celou noc. „Ne, tentokrát ne.“

„Proč ne?“ zeptal se Kaden.

Mnula jsem si ruce a snažila se, aby v mém hlase nebyly znát emoce. „Nemám zájem si teď hledat druha. Už tak toho mám dost.“

Kaden zvedl obočí. „Víš to určitě?“

Proč se mě na to všichni pořád ptají? Bezděčně jsem zalétla pohledem ke vzdálené postavě Jordana, jehož zlaté vlasy se třpytily pod hvězdami. Stál s rukama zkříženýma na prsou, záda ztuhlá, a tak intenzivně na mě upíral oči, že jsem to cítila i na tu dálku. Nadechla jsem se a odvrátila zrak. „Určitě.“

Ayla sledovala můj pohled a pak položila ruku Kadenovi na paži. „Nech ji. Pozná, kdy je správný čas.“

„Nestěžuju si,“ řekl Kaden. „Stejně se mi nelíbí představa, že by si to s mou malou sestřičkou rozdával některý ze zdejších samců.“

„Jsem dospělá, víš,“ řekla jsem a obrátila oči k nebi. „Můžu si dělat, co chci.“

„Jo, ale já o tom nechci vědět.“ Zatvářil se znechuceně.

Představila jsem si, co by se stalo, kdyby Kaden zjistil, kdo je můj pravý druh. Zapálil by celý les měsíční magií? Zasekl by Jordanovi drápy do hrudi? Nebo by mu vzteky jednoduše explodovala hlava, jako se to děje v animovaných filmech?

Ayla se ramenem přitiskla ke svému druhovi a usmála se na mě. „Kaden se nejspíš snaží říct, že by byl smutný, kdyby sis našla druhu a tak brzy odešla žít do jiné smečky.“

Ztěžka jsem polkla emoce, které se mi při jejích slovech nahromadily v hrudi. Nedokázala jsem si představit, že bych opustila smečku Hadonoše a vydala se do nějaké jiné, ale dávná tradice mezi vlky zvěrokruhu žádala, aby samice odcházely do smeček svých partnerů. Jedinou výjimkou byla smečka Panny, kterou vedly ženy. Ve smečce Hadonoše jsme si s takovými staromódními patriarchálními kecy a zvyklostmi nikdy nemuseli dělat starosti, protože jsme přijímali každého, kdo se spároval s některým naším členem. Když jsme se stali součástí vlků zvěrokruhu, smířili jsme se s tím, že naše samice smečku opouštějí, zatímco do našich řad přicházejí nové, což nám umožňuje udržet naše pokrevní linie silné. Abych to vyjádřila přesně: to ostatní tuto normu přijali. Já sama jsem o tom odmítala být jen uvažovat.

„Smečka Hadonoše je můj domov a nemám v úmyslu ho opustit,“ řekla jsem.

Kaden přikývl, ale ve tváři měl pořád vepsanou starost. „Nemůžeš se tomu vyhýbat věčně, Stello. Osud nás někdy dožene.“

Proč se najednou všichni tolik staráte, abych si našla druhu? „Já vím,“ řekla jsem nahlas.

Kaden mě poplácával po rameni, pak se s Aylou odebrali do stanu a nechali mě v davu měnlivců zase samotnou. Otočila jsem se, abych se naposledy podívala na nespárované vlky, jejichž počet se zmenšoval, zatímco ve stínech mizely další páry. Tentokrát jsem mezi nimi Jordana nikde nespatriřila. Odešel snad s někým? Ne že by mi na tom záleželo. Vůbec.

Kopla jsem do hroudě hlíny a vyrazila zpátky ke stanu. Sama. Přesně, jak jsem si přála.

3. KAPITOLA

BYLA JSEM V PŮLCE CESTY ke stanu, když mi cestu zastoupil obrovský, úplně nahý muž. Nejdřív jsem viděla jen široký opálený hrudník posetý svaly a symbol smečky Kozoroha na paži, než mi oči vyjely k pohledné tváři s ostře řezanými rysy a velmi koketním úsměvem.

„Čau, krásko,“ řekl samec a jeho úmysly se až příliš zřetelně zračily v jeho pohledu. „Nenašla jsi dneska večer svého druhu? Ani já ne. Ale pořád si to můžeme užít.“ Přistoupil o krok blíž. „Můj stan je támhle. Přidáš se ke mně?“

„Díky, ale...“ promluvila jsem, ale sotva mi ta slova vyšla z pusy, vzduchem se rozlehlo rozzuřené zavrčení.

Jordan se zjevil odnikud a natáhl svou mohutnou ruku k hrdlu toho smělého muže. Na paži mu naběhly svaly a černá košile mu tak tak nerupla, když zvedal Kozoroha za krk do vzduchu. „Stella je *moje*,“ zavrčel a hlas měl sotva lidský.

Moje. To Jordanovo slovo se ve mně odrazilo, vyvolalo tučť různých, protichůdných emocí i myšlenek, ale já na něj jen dokázala zírat s otevřenou pusou.

Kozoroh zvedl ruce na znamení ústupu, oči vytřeštěné strachem. „Promiň, alfo! To jsem nevěděl!“

Zdálo se, že ho Jordan neslyší. Prsty se mu proměnily v drápy a hrozilo, že druhému samci rozsápe hrdlo. Z úhlu, kterým jsem se na něj dívala, jsem mu neviděla do tváře, ale tušila jsem, že mu oči planou majetnickou vášní a vztekem.

„Jordane!“ Popadla jsem ho za ruku a snažila se ho odtáhnout, ale byl moc silný. Zabořila jsem mu nehty do kůže a zatahala silněji. „Pusť ho!“

Jordanovi při mém doteku ztuhla ramena. Pustil Kozoroha na zem a ten se odplazil jako zbabělé štěně, aniž se podíval mým směrem. Nechal mě samotnou s mužem, který mě právě nahlas prohlásil za svou. Ještě že poblíž nebyl nikdo jiný, kdo by ho slyšel, a jestli přece jen ano, byl snad příliš zaneprázdněn svým novým partnerem, než aby se zajímal o nás.

Když se Jordan otočil ke mně, pustila jsem mu ruku, i když mi teplo jeho kůže stále tančilo po dlani. „Tvoje?“ Vyštěkla jsem a rozhořel se ve mně vztek. „Nejsem ničím majetek, a už vůbec ne tvůj!“

Jordan si odfrkl. „Nechci tě jako svůj majetek. Chci tě za alfa samici.“

Při těch slovech se mi sevřelo srdce, ale představa, že jsem alfa samicí *Lvů*, mě rázem přivedla zpátky k rozumu. Ruce zaťaté v pěsti jsem si založila v bok a bojovala s nutkáním natáhnout ruku a dotknout se ho. „Naposledy ti říkám, že nejsme druhové a že nikdy, *nikdy* nebudu tvoje alfa samice.“

„Ne?“ Zavrtěl hlavou. „Tak se přede mnou přeměň a dokaž, že mezi námi nic není.“

Vyzývavě jsem se na něj zadívala. „Nemusím nic dokazovat tobě ani nikomu jinému.“

Tvář se mu frustrovaně stáhla. „Ne, ty raději všechny necháš při tom, že jsi pořád nenašla svého druha. Chtěla jsi s tím Kozorohem odejít? Je to tak?“

„Nechtěla, ale měla jsem to pod kontrolou. A neopovažuj se mým jménem vyhrožovat jiným vlkům!“

V očích se mu mihl oheň. Neovládl se a chytil mě za paži. „Myslíš si, že dovolím nějakému nadržnému kozlovi, aby sahal na to, co je moje?“

Přitiskla jsem mu jednu ruku na hrud. „Já – nejsem – tvoje!“

Na rtech se mu objevil drzý úsměv. „Ještě ne, ale budeš.“

Přimhouřila jsem oči. „Nikdy.“

Přitáhl si mě silnou rukou k sobě a moje pitomé tělo poslechlo. „Co budeš dělat, budeš se vyhýbat přeměně, kdykoli budu poblíž? Jednou se to stane. Partnerské pouto se aktivuje a budeš moje. Proč oddalovat nevyhnutelné?“ Druhou rukou mě objal kolem pasu a přitáhl si mě ještě blíž, jeho pevná hrud' se mi přitiskla na prsa. Ztišil hlas a sklonil hlavu. „Prostě příznej, že mě chceš stejně jako já tebe.“

Položila jsem mu na hrud' obě ruce, abych ho odstrčila, ale místo toho tam jen zůstaly ležet, jako bych je tak docela neovládala. Když jsem cítila jeho tělo na svém, rozhořela se ve mně touha. „Nechci tě.“

„Lhářko.“

Jeho rty se přiblížily k mým a mnou projelo teplo jako jiskra zapalující ohýnek. Když se naše rty a jazyky spojily v hněvivém intimním tanci, všechny racionální myšlenky mě opustily. Tiskl mě k sobě, jako by mě nikdy nechtěl pustit, zarýval mi prsty do kůže, zatímco já se mu sápara po košili jako nějaké divoké zvíře. Tenhle polibek byl první a všepohlcující, probudil ve mně vlka a ten vyl a chtěl ze svého druha ještě víc.

Pohltili jsme se navzájem, všechny ty měsíce hádek, flirtování a vilných pohledů konečně dosáhly vrcholu. Jordan mi sklouzl rukama na zadek a zvedl mě, přičemž mě nepřestával líbat. Moje nohy se kolem něj samovolně obtočily, moje prsty mu sklouzly kolem krku, dusily ho a přivlastňovaly si ho zároveň. Jak jsem mohla někoho chtít stejně tak moc, jak moc jsem ho nenáviděla?

Pak, aniž mě pustil, udělal několik kroků a díky tomu pohybu jsem znovu přišla k vědomí. Zvedla jsem hlavu a rozhlédla se, abych si připomněla, kde jsme, a hlavně *kdo* jsme.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se a zkroutila se v jeho sevření.

„Beru tě do svého stanu,“ řekl, zatímco mě jeho silné paže nesly přes louku.

Uvnitř mého těla a mysli sváděly boj panika a touha. „Pusť mě! Nejdu k tobě do stanu!“

Povytlhl obočí, postavil mě na zem, ale nepustil mě. „Ne? Cítím, jak jsi vlhká. Přivádí mě to k šílenství.“ Otřel se mi nosem o vlasy a vdechoval mou vůni. „Dovol mi aspoň zabořit ti tvář mezi nohy, abych tě mohl ochutnat.“

Po jeho slovech jsem zalapala po dechu. Proto, jak mě šokovala, a taky proto, jak mě zahřála hluboko v srdci. Nenáviděla jsem, jak moc jsem si přála, aby udělal přesně to a ještě víc, obzvlášť po tom polibku. Ale nějak se mi podařilo najít v sobě dostatek sebekontroly, abych se vytrhla z jeho sevření a ustoupila. „To se nestane.“

Oči mu plály chťčem a vztekem. „Vážně? Protože ještě před chvílí bys mě byla vojela přímo tady, pod širým nebem.“

„To byla chyba.“ Hřbetem ruky jsem si otřela rty a snažila se zbavit jeho omamné chuti. „Drž se ode mě dál, Jordane.“

Tiše zavrčel a já jsem se otočila na patě a utekla pryč. Nechala jsem ho stát pod hvězdami, které se mi nejspíš vysmívaly. Zaslechla jsem za sebou jeho kroky a došlo mi, že mě nenechá odejít tak lehce. Běžela jsem kolem stanů a byla natolik rozptýlená snahou mu uniknout, že jsem narazila přímo do někoho jiného.

Zachytily mě pevné ruce, já zvedla hlavu a spatřila Ethanovu pohlednou tvář. „Jsi v pořádku, Stello?“ zeptal se a obočí se mu sraštilo obavami.

Zklidnila jsem se a o krok ustoupila. „Jo, v pohodě. Omlouvám se.“

Zvědavě se na mě podíval. „Spěcháš na schůzku? Třeba se svým druhem?“

„Ne, já...“ Podívala jsem se za sebe. Jordan nás pozoroval se založenýma rukama a ve vlnách z něj prýštila majetnická nevraživost. Zvedla jsem bradu a otočila se zpátky k Ethanovi. „Nemám druha.“

„Ani já jsem si dnes družku nenašel. Možná příště.“ Ethan přelétl očima mezi mnou a Jordanem. „Určitě jsi v pořádku? Chceš, abych tě doprovodil ke stanu?“

„Jsem v pohodě, fakt. Jen jsem unavená. Byl to dlouhý den. Ale díky.“

Vyklouzla jsem pryč dřív, než se mě Ethan stačil zeptat na něco dalšího nebo než Jordan udělal nějakou pitomost – třeba než v záchvatu žárlivého vzteku napadl alfu Vah. Zneviditelnala jsem se a probíhala táborem, snažíc se uniknout chaosu ve své hlavě, ale nikde nebyl klid ani bezpečno. Konvergenci ovládlo sexuální šílenství a všichni byli pod jeho vlivem. Stany se třásly a chvěly, na zemi ve stínu ohňů se svíjela nahá těla. Všude byla cítit vášně. A ty zvuky... ani mě nenapadne o těch zvucích být jen začínat.

Rychle jsem se stáhla do svého stanu, toho chatrného útočiště, které mi poskytoval, ale stejně jsem necítila úlevu. Lehkomyslná část mého já doufala, že mě Jordan vyhledá, a byla překvapená, když se tak nestalo. Ale věděla jsem, že je to jen dočasná milost. Tentokrát mě nechal odejít, ale brzy si mě zase najde. O tom jsem nepochybovala.

Přinutila jsem se jít spát, ale brzy mi bylo jasné, že si dnes v noci neodpočinu ani já, ani nikdo jiný. Přestože jsem si přes hlavu dala polštář, po louce se rozléhaly zvuky páření ostatních měnlivců jako symfonie zvířecího chtíce. Každé zasténání a zavrčení jako by se mi prodíralo do myšlenek a zarývalo se do samé podstaty mé bytosti. Ty zvuky, nakonec o nich stejně mluvím, mi posměšně připomínaly, co bych mohla mít.

Křičela jsem do polštáře, zatímco se mi v hlavě stále opakovala vzpomínka na Jordanův polibek. Stálo mě všechny síly, abych nevyběhla ven a nenašla jeho stan, abychom pokračovali v tom, co jsme začali. Přitažlivost mezi námi byla nepopiratelná, síla přírody, která jako by nás chtěla přitáhnout k sobě navzdory překážkám, které nám stály v cestě. Jenomže jak bych si mohla dovolit podlehnout, když všechno v mé minulosti křičelo, ať uteču?

4. KAPITOLA

SKRZE ŠVY STANU pronikalo ranní slunce a nutilo mě otevřít těžká víčka. Hlavou mi prolétly vzpomínky na předchozí noc – na Jordanovy rty, které hltaly ty moje, na jeho ruce na mé kůži a moje nohy obtočené kolem jeho boků. Když jsem si vzpomněla, jak mě líbal, a vybavila si nepopíratelnou vášeň, kterou jsme spolu sdíleli, rozbušilo se mi srdce.

Posadila jsem se a zavrtěla hlavou. Ten polibek nic neznamenal. Absolutně nic. Byla jsem osamělá a on byl po ruce. Dobře, fajn, pravděpodobně to je můj druh, ale znamená to snad, že to musím přijmout? V žádném případě. Hvězdy o mém osudu nerozhodnou – rozhodnu já sama.

Přivítaly mě zvuky probouzejícího se tábora. Dala jsem se do kupy a vyšla ven. Měnlivci z různých smeček se balili a loučili, připravenci vrátit se na svá území, jelikož Konvergence skončila. Od několika ohnišť se linula svěží vůně kávy a slaniny a u okraje lesa se válela vlčata, která si chtěla před dlouhou cestou ještě chvíli pohrát. Několik míst na louce bylo nápadně prázdných, stany už byly pryč. Oslava skončila a nastal čas vyrazit domů. Takto se nejspíš všichni nesejdou až do příští Konvergence o zimním slunovratu.

Hledala jsem Jordanův stan nebo stopy po Lvech, ale byli pryč. Zaplavila mě úleva, protože jsem věděla, že se s ním v dohledné době nebudu muset znovu setkat. Dneska jsem se chtěla vydat domů se smečkou Hadonoše, zapomenout na Jordana a na to otravné pouto, které se nás neustále snaží spojit. Navíc odjel bez

rozloučení, takže si musel uvědomit, že mezi námi to nebude nikdy fungovat. On potřeboval milou družku, která bude nadšená, že se stane Lvem, a já potřebovala... No, to jsem zatím nevěděla. Jen jsem si byla jistá, že jeho ne.

Hned jak jsem se rychle umyla a oblékla, připojila jsem se k ostatním Hadonošům na snídani. Naložila jsem si na papírový talíř slaninu, vajíčka a keksy, nalila si kávu a našla si místo u stolu vedle Harper a Danea. Smáli se něčemu, co řekl jeden z ostatních měnlivců, a když jsem si sedala, udělali mi místo. Se členy své smečky jsem se důvěrně znala, všechno v ní bylo snadné, takže jsem si okamžitě připadala jako doma. Ten pocit byl dobrou připomínkou toho, čeho bych se vzdala, kdybych se stala alfa samicí Lvů.

„Jak to šlo včera večer?“ zeptala jsem se Harper a Danea. „Našli jste si druhy?“

„Ne, ale trochu jsme se pobavili,“ řekla Harper a svůdně se usmála. „Měla ses k nám přidat.“

„Třeba příště,“ odvětila jsem a nacpala si do pusy vajíčka, abych už nemusela o své noci nic vyprávět.

„Marla si našla partnera,“ řekla Carly. Šťouchla do blondýnky vedle sebe a dívka se trochu začervenala. V Coronisu byly obě učitelkami stejně jako já.

„Vodnáře!“ řekla Marla zasněně s očima dokořán. „Všechno se to stalo tak rychle. Viděli jsme se a já to prostě věděla.“

„A pak jste utekli do lesa a hodiny tam do toho bušili,“ mrkla na ni Harper a všichni se rozesmáli.

Marla se zachichotala. „Tak nějak.“

„Ale teď nás opustíš,“ řekla Carly a našpulila rty. „Kdo bude letos učit tvou třídu?“

„Nevím.“ Marla si povzdechla. „Všichni mi budou moc chybět.“

„Gratuluju,“ řekla jsem a při pomýšlení, že už nepatří do naší smečky, se mi zhoupł žaludek. My tři jsme mladší štěňata učily celé roky a bez ní už to nebude ono. „Jak se cítíš, že se teď přidáš k Vodnářům?“

„Samozřejmě je mi líto, že opouštím Hadonoše. Tohle bude vždycky moje smečka.“ Nadechla se a zahleděla se k místu, kde stálo několik stanů smečky Vodnáře. „Ale taky mám pocit, že je to takhle správně. Byla jsem na něco nového připravená a můj druh je dokonalý. Je vším, co jsem si mohla přát, a myslím, že mezi Vodnáře zapadnu. Ale nebojte, budu vás navštěvovat, jak jen to půjde.“

Prohlížela jsem si její tvář a přemýšlela, jak to, že si je tak jistá. Vždyť opouští svůj domov, svou smečku a všechno, co kdy znala, kvůli muži, kterého potkala před pár hodinami. Marla si ale vždycky chtěla najít druhu. Možná ji pohltila novost jejího pouta, takže je ochotná ignorovat své obavy. Ať tak či onak, bude mi chybět.

„Max si taky našel druhu,“ řekla Carly a mluvila o samci z naší smečky, který dělal v Coronisu tesaře. Naklonila se dopředu a ztišila hlas. „Samce ze smečky Býka.“

Harper se rozšířily oči a podívala se na Danea. „Zajímalo by mě, co si o tom myslí Býci.“

U stolu zavládlo ticho – všichni o tom přemýšleli. V ostatních smečkách se nikdy předtím partnerské páry stejného pohlaví nevyskytovaly, protože Sluneční čarodějky jejich existenci nedovoľovaly, ale ve smečce Hadonoše jsme vůči nim byli vždycky tolerantní, alespoň co si pamatuju. Tak třeba náš beta, Clayton, tvoří pár s mužem, který kdysi patřil do smečky Střelce. Dokonce ani kouzla Slunečních čarodějek je nerozdělila, podobně jako Kadena a Aylu, které k sobě poutala nezdolná přitažlivost. A podobně se to má i s mým podezřením, že je Jordan můj druh, přestože stále existuje jeho pouto s někým jiným, vytvořené magií.

„Ve které smečce budou?“ zeptala jsem se.

„To zatím nikdo neví,“ řekla Carly. „Alfové se o tom chystají jednat.“

Znamenalo to, že bychom mohli přijít i o Maxe? Nebyli jsme si moc blízcí, ale byl to dobrý chlap a ve škole už leccos zařídil.

Chyběl by nám, kdyby nás opustil a odešel do smečky Býka, ačkoli pro něco takového zatím neexistoval precedens. Bylo možné, že se jeho nový druh přidá k naší smečce.

„Našel si druha někdo z alf?“ zeptala se Harper.

„Ne.“ Carly si dramaticky povzdechla a natočila si kolem prstu tmavé vlasy. „Sama jsem doufala, že se spáruju s Ethanem.“

„V to doufaly všechny,“ řekla se smíchem další dívka jménem Kim.

„Já ne,“ řekla Harper. „Ale tak trochu jsem si myslela, že skončí se Stellou.“

Dane zavrtěl hlavou a podíval se na mě vědoucím pohledem. Bylo možné, že viděl, jak mě Jordan předchozího večera líbal? A jestli, tak jsem teď byla ráda, že to byl mlčenlivý Dane.

Všechny oči u stolu se stočily ke mně a já jsem si odkašlala a nasadila sebevědomý úsměv. „V žádném případě. V nejbližší době svou smečku neopustím.“

Zatímco si všichni povídali o ostatních měnlivcích, kteří si večer naši partnera, já jsem se zvedla a šla vyhodit zbytek jídla, protože mě přešla chuť. Měla jsem radost z ostatních, kteří si naši druhy, ale já jsem svou smečku, svůj domov ani svou rodinu opustit nechtěla. A můj osud to bude, jen pokud dovolím, aby se aktivovalo pouto s Jordanem.

Na druhou stranu jsem si nedokázala pomoci a taky jsem trochu žárlila. Marla vypadala tak zatraceně sebejistě, že smečka Vodnářů je místo, kam patří. Zatoužila jsem po tom, abych takovou jistotu taky pocítila, a přemýšlela jsem, jestli bych ji měla, kdybych se spárovala s Jordanem. Ne, nedokázala jsem si představit, že bych smečku Lva někdy nazvala svým domovem.

Ale kdybych k sobě byla upřímná, přiznala bych si, že jedna moje část si přála víc než být jen mladší sestrou alfy. Předtím, než si Kaden našel Aylu, jsem často vystupovala jako neoficiální alfa samice smečky a přebírala mnoho vůdčích rolí, které jí patřily. Ale teď, když má smečka Hadonoše Aylu, mě potřebuje jen

jako učitelku v mateřské škole, nic víc. Když Jordan řekl, že chce, abych se stala jeho alfa samicí, ve skrytu duše jsem si to taky přála. Jenom ne u Lvů.

Vracela jsem se do stanu, abych ho začala sklízet, ale zahlédla jsem Aylu před stanem, který sdíleli s Kadenem. Skláněla se nad svými taškami, něco v nich zuřivě hledala a její zrzavé vlasy ve světle zářily.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se jí.

„Ahoj, Stello.“ Napřímila se a dlouze vydechla. „Nemůžu nikde najít svůj foťák a musíme brzy vyrazit, navíc máme za chvíli schůzku s alfou Byků...“

„Abyste si promluvili o Maxovi a jeho druhovi?“

„Už jsi o tom slyšela?“ Přikývla. „Včera večer se mezi ostatními smečkami objevily čtyři další gay nebo lesbické páry. Nikdo si není jistý, ke které smečce by se měly přidat. Samozřejmě že Max a jeho druh můžou zůstat ve smečce Hadonoše, pokud si to budou přát, ale co ostatní? Smečky se s tím ještě nikdy nesetkaly. Je to dobře, protože to znamená, že lidi můžou být s tím, koho mají rádi, ale je to i velká změna. Ke všem těm ostatním velkým změnám, kterým už čelíme.“

Vypadala tak rozrušeně, že jsem své vlastní starosti okamžitě odsunula stranou. Ayla byla naše alfa samice a stala se taky vůdkyní ostatních smeček, takže jsem věděla, že si nedá pokoj, dokud se věc nevyřeší. Navíc to byla dobrá připomínka toho, proč jsme o všechny ty změny tak usilovně bojovali. Láska je láska a my Hadonoši jsme vždycky chtěli, aby kdokoli mohl být se svým právým druhem, i kdyby to bylo těžké.

A co tvůj pravý druh? šeptala mi otravná část mozku. V duchu jsem tu myšlenku odkopla do zapomnění a usmála se na Aylu. „Proč nenecháte každý pár, ať si vybere sám?“ zeptala jsem se.

„To je super nápad, ale nejsem si jistá, jestli do toho ostatní smečky půjdou.“

Pokrčila jsem rameny. „Mně odjakživa připadalo hloupé, že samice automaticky odcházejí do smeček samců. Co kdyby třeba chtěli změnit smečku samci? Pokud by to bylo na mně, každý by měl možnost vybrat si, kam bude patřit.“

Ayla ke mně zvedla oči od rozhrabané tašky. „Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlela.“

Usmála jsem se na ni. „Běž si promluvit s ostatními alfami a uvidíš, co se dá dělat. Já ti zatím najdu foťák.“

„Fakt? Děkuju.“ Přitiskla si ruku na břicho, kde rostla moje malá neter nebo synovec. „Nevím, jak jsem ho vůbec mohla ztratit. Těhotenskej mozek fakt není sranda.“

„Máš teď hodně starostí. Kdy jsi ho viděla naposledy?“

„Hm, takže moment. Vstala jsem brzy a udělala pár snímků východu slunce nad tábořem, pak jsem se s Jordanem šla podívat na ten prastarý strom – aha! Tak si říkám, jestli já jsem ho nezapomněla v lese...“ Kousla se do rtu a podívala se na stromy poblíž.

Při zmínce o muži, na kterého jsem se snažila nemyslet, jsem ztuhla. „Mohl by ho mít Jordan?“

„To si nemyslím. Vrátili jsme se společně a pak se Lvi sbalili a odjeli. Do Arizony je to daleko a Jordan chtěl vyrazit brzy.“

Znovu jsem se uvolnila. „Ten foťák najdu. Jen mi řekni, jak se dostanu k tomu stromu.“

„Určitě?“ zeptala se, když Kaden zavolal ze stanu její jméno. I on zněl vystresovaně.

„Jo, máš toho moc. Za chvíli jsem zpátky.“

Ramena jí klesla úlevou. „Díky, Stello.“

Ayla mi dala pár pokynů, jak najít ten strom, a já si zaběhla do stanu, abych se svlékla. Mé tělo se plynulým, natrénovaným pohybem proměnilo ve vlka a okamžitě se mi zостřily smysly, všechny pachy i zvuky zintenzivnily. Protáhla jsem si končetiny a užívala si ten pocit svobody, který s návratem do vlčí podoby vždycky přišel, a pak jsem vyrazila, propletla se mezi zbývajícími stany a vklouzla do lesa.

Jak jsem se proháněla podrostem, vítr mi hladil moji srst, borové jehličí tlumilo nárazy mých tlapek a nad hlavou mi vesele cvrlikali ptáci. Skrže koruny stromů pronikalo slunce a větve vrhaly na cestu stíny. Zvuky z tábora se vytratily a mé nozdry naplnila vůně vlhké země a čerstvé zeleně a uklidnila mé pocuchané nervy.

Ayla mě nasměrovala dobře, a tak netrvalo dlouho, než jsem našla prastarý strom. Tyčil se na mýtině, vysoký a hrdý, větve vztahoval k nebi jako zkrhlé ruce. Musela jsem chvíli zůstat stát, jeho krása a paměť věků, které z něj vyzařovaly, mě ohromily. Když jsem se přiblížila, otřela jsem se srstí o drsnou kůru a obdivovala rýhy a výstupky, které se na ní za nespočet let vytvořily.

Našla jsem Aylin foťák v brašně přímo u paty stromu a přeměnila se do lidské podoby, abych ho zvedla a pověsila si ho kolem krku. Opřela jsem se o prastarý strom, zavřela oči a zhluboka se nadechla. Tichý klid lesa se kolem mě ovinul jako konejšivá náruč a poskytl mi tolik potřebnou úlevu od chaosu Konvergence a zmatku v mém nitru.

Věděla jsem, že tu nemůžu zůstat navěky, ale na pár vzácných okamžiků jsem se snažila zapomenout na všechno ostatní a prostě na tom krásném, klidném místě jen existovat. Zpočátku to fungovalo, ale pak mi myšlenky zase zabloudily k Jordanovi a já přemýšlela, co nás oba v budoucnu čeká a jestli se mi někdy podaří vymanit se z našeho pouta. Má vůbec smysl s ním bojovat?

Mou pozornost upoutal zvuk šustícího listí a praskajících větvíček. Přitiskla jsem se nahá zády ke stromu a rozhlédla se kolem. Rozruch začal na jednom místě v lese a pak se šířil a zároveň se přibližoval. Nakrčila jsem nos a zachytila pach vlků, i když žádného, kterého bych hned poznala.

Z křoví se vynořila načervenalá srst a lesklé oči, vlci mě obklíčili ze všech stran. Někteří hluboce vrčeli, jiní cenili zuby a vystrkovali drápy. Každý z nich vypadal, že je připravený na mě

kdykoli zaútočit. Ani jsem nepotřebovala vidět symbol jejich smečky, abych věděla, že jsou to Lvi.

Zaplavila mě panika: znovu jsem prožívala jednu ze svých nejhorších nočních můr. Hlavou mi letěly vzpomínky na to, jak Lvi zaútočili na mou vesnici, jak se ve vlčí podobě proháněli našimi ulicemi a Sluneční čarodějky mezitím pálily vše, co šlo sežehnout, jak jsem vedla děti do bezpečí. Kaden tehdy zabil jejich alfu – Jordanova otce. Byli tu Lvi kvůli pomstě? Pokud ano, neměli ani tušení, proti komu stojí. Byla jsem dcera alfy, v mých žilách kolovala krev prastaré Měsíční čarodějky a budu s nimi bojovat, co mi síly stačí.

Odložila jsem Aylin foťák, znovu se přeměnila ve vlka a okamžitě zaujala obranný postoj. Byl tam nejméně tucet vlků a já netušila, který z nich udělá první výpad. Musela jsem být připravená na všechno.

Když jsem na ně vycenila zuby, Lvi se ke mně přiblížili, kroužili kolem mě a ujišťovali se, že nemám kam utéct. Někteří z nich po mně vyjeli, ale žádný se nepřiblížil natolik, aby se mě dotkl. V žilách se mi rozlila hrůza, ale odmítala jsem se přikřčit strachy. Takhle se cítili naši, než je Lvi chladnokrevně zabili?

Pak ke mně dorazila známá vůně, na kterou jsem od předchozího večera nedokázala přestat myslet. Vlci přede mnou se rozešli – z lesa se blížil obrovský rudozlatý vlk. Sluneční světlo mu tančilo na srsti, jako by ho přitahovala, a modré oči mu zářily žářem, který měl ve svém nitru. Přišel si pro mě s odhodláním dravého vlka, který našel svou kořist a už ji nenechá utéct.

Projela mnou nová vlna paniky. Začala jsem couvat, jenže nebylo kam. Z tlamy mi uniklo tiché zakňučení. Snažila jsem se dívat jinak než na alfu, který se ke mně blížil, ale nešlo to.

Střetli jsme se očima – a partnerské pouto se aktivovalo.

5. KAPITOLA

SVĚT SE ZPOMALIL. Když jsem se dívala Jordanovi do očí, něco se ve mně zlomilo, něco, o čem jsem vždycky věděla, že tam je, ale čeho jsem se nikdy nedokázala dotknout. To on byl tím chybějícím kouskem mě samé, byl tím, co jsem hledala, aniž bych si to uvědomovala. Díky poutu jsem věděla, že cítí totéž, protože jsme teď byli jedna bytost, ne dvě.

Zbytek lesa zmizel a já v tu chvíli vnímala jen svého druha. Oba jsme se k sobě spěšně rozeběhli a srazili se ve změti chlupů a drápů. Motali jsem se, kličkovali a kutáleli se podrostem, listím a hlínou, která lítala kolem nás. Naše těla se proplétala v tanci nadvlády a podřízenosti, ale on byl příliš silný a snadno mě přitiskl pod sebe – tak, až jsme se téměř dotýkali čenichy.

Jordan se otřel svou hlavou o mou a já neodolala nutkání přitisknout se k němu a vychutnávat si pouto, které nás teď spojovalo. Jeho vůně byla omamná, naplňovala mi smysly a rozbušila srdce. Oba jsme se ve stejný okamžik vrátili do lidské podoby a naše těla byla naprosto naladěna jedno na druhé. Zatímco jsme si proplétali nahé končetiny, líbal mě ze strany na krku. Cítila jsem jeho vzrušení a netoužila jsem po ničem jiném, než aby už byl ve mně a naše pouto se opravdu naplnilo.

Jordan zvedl hlavu a vyštěkl rozkaz. „Nechte nás.“

Vrátila jsem se do reality a uvědomila si, že nás obklopuje tučt členů jeho smečky, kteří tento okamžik i to, co se chystáme udělat, sledují. Před pár vteřinami kolem mě kroužili, až jsem si

myslela, že se chystají zaútočit, a teď na povel svého alfy mizeli v lese.

Po tváři se mi rozlilo horko a s ním i intenzivní, spalující vztek. Zavrčela jsem a odstrčila Jordana od sebe. V očích se mu mihla bolest a zmatek. Já jsem se zatím vyškrábala na nohy a co nejdříve jsem se od něj vzdálila.

„Co jsi to udělal?“ zvolala jsem a hlas se mi třásl.

Bolest z jeho očí zmizela a nahradilo ji známé odhodlání a pevný pohled. „To, co jsem musel.“

„Tím, že jsi přiměl svou smečku, aby na mě zaútočila?“ Sotva jsem dýchala, jak se mi vybavila ta hrůza. Myslela jsem si, že mě přepadli a že budu muset se všemi těmi vlky bojovat o život. Vyvolalo to ve mně tolik strašných vzpomínek na Lvy, že se ve mně znovu probudil strach a zahořela nenávist.

„Nikdy ti nehrozilo nebezpečí. Nikomu bych nedovolil, aby ti ublížil.“

„Ne, jen jsi mě přinutil myslet si, že mi nebezpečí hrozí, abys mě přiměl se přeměnit!“ Sevřela jsem ruce v pěst. „Musela jsem aktivovat pouto, i když jsi věděl, že to nechci!“

Jordan se pomalu postavil na nohy, oprášil se a přitáhl můj pohled na svou opálenou, nádhernou kůži. Nenávist ve mně bojovala s touhou, partnerské pouto mezi námi bylo silné jako nikdy. Polovina mého já mu chtěla skočit do náruče a druhá polovina mu chtěla vyškrábat oči.

„Včera večer jsi mě políbila,“ řekl. „Cítila jsi spojení, stejně jako já. Ale chystala ses beze slova odjet a vrátit se do své smečky, jako by mezi námi nic nebylo. To jsem nemohl dopustit. Jsi moje družka, Stello. Teď už to nemůžeš popřít.“

„Tys to celé narařil, že jo?“ V žilách mě pálila zrada, když jsem zvedala Aylin fotoaparát. Dnes ráno tu byl Jordan s Aylou. Musel sem podstrčit její foťák a doufat, že mě sem pošle, abych ho našla.

„Připravil jsem možnou situaci a využil jí,“ řekl beze stopy viny.

„A kdybych nepřišla? Našel bys nějaký jiný způsob, jak mě přimět k přeměně?“

„Jo, našel.“ Pohled měl klidný, bez jediné výčitky. „Nechtěl jsem odejít bez tebe.“

„Věděl jsi, že to nechci, ale stejně jsi mi to vnutil.“ Nemohla jsem uvěřit tomu, co udělal, jak mě vmanipuloval do situace, které jsem se ze všech sil snažila vyhnout. Vlila jsem do našeho pouta veškerou nenávist, vztek i pocit zrady, aby to cítil stejně silně jako já. „Jsi odporný.“

„Máš pravdu.“ Zkřížil ruce na prsou a z jeho postoje vyzařovala arogance. „Nikdy jsem netvrdil, že jsem svatoušek. Vždycky jsi věděla, že jsem padouch.“

„Tak to ti gratuluju,“ odsekla jsem. „Tvůj plán vyšel. Jsme spárováni. Ale to na věci nic nemění. Svou smečku kvůli tobě neopustím. Nikdy se nestanu tvou alfa samicí. Radši umřu, než bych se stala Lvicí.“

Otevíral a zavíral pus, jako by se snažil přijít na ta správná slova. Skrze pouto jsem cítila tucet emocí – od zmatku přes lítost až po zoufalství –, ale měla jsem toho dost. Až po krk.

Přešla jsem blíž k němu a upřela na něj oči. „Jordane, odmítám tě jako svého druha.“

Oči se mu rozšířily a zapotácel se, jako bych ho udeřila do břicha. Po mých slovech se spojení mezi námi přerušilo a zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. Z té ztráty mě bolela duše a něco v mém nitru skučelo, že jsem zase sama, ale odmítala jsem vzít svá slova zpět.

Jordan se narovnal a upřeně se na mě podíval. Myslela jsem, že se bude zlobit, ale místo toho se mu v očích leskla taková lítost, až se mi zrychlil dech. „Asi si to zasloužím, po tom všem, co jsem udělal.“

Měla jsem pocit, že nemluví jen o dnešku. V očích mě štípaly slzy, ale nechtěla jsem jim dát průchod. Bolest v hrudi byla téměř nesnesitelná. Každá část mého já toužila jít k němu, sevřít ho

v náruči a říct mu, že ho potřebuju, ale nemohla jsem to udělat. Snažil se mi vzít možnost volby, svobodu. Nikdy v něm neuvidím nic jiného než nepřítele.

„Ano, to teda zasloužíš.“ Roztřeseně jsem se nadechla. „Tohle ti nikdy neodpustím.“

„Možná ne, ale oba víme, že to není konec.“ Přistoupil o krok blíž a ztišil hlas. „Možná jsi mě odmítla, ale spojení mezi námi nemůžeš popřít, Stello. A v hloubi duše to ani nechceš.“

Vzteky a bolest mi zastřely zrak a já už jsem nedokázala vydržet v jeho blízkosti. Beze slova jsem se proměnila ve vlka, popadla mezi zuby Aylinu brašnu s foťákem a upalovala pryč. Nechala jsem ho stát samotného v lese. Tentokrát se za mnou nevydal.

Zatímco jsem utíkala, přemýšlela jsem, jestli se mi někdy podaří uniknout tomu, co nás spojuje. I když se pouto mezi námi přerušilo, touha po Jordanovi byla všudypřítomnou bolestí, hořkosladkou připomínkou skutečného vztahu, který jsme mohli mít, pokud by všechno bylo jinak. Možná, že kdyby mi poskytl víc času, přijala bych partnerské pouto dobrovolně, jakmile bych na to byla připravená.

Jenomže to se už nikdy nedozvíme.

6. KAPITOLA

HADONOŠI SE SBALILI a o několik hodin později odjeli a já se vrátila do Coronisu, aniž bych znovu ucítila Jordanovu vůni. Na zpáteční cestě Ayla nejspíš vycítila, že se něco děje, ale měla toho na bedrech tolik, že mě nechala být a nevyptávala se. Max se rozhodl vrátit do naší smečky a vzal si s sebou nového druhá, Býka jménem Elliott. I ostatní gay a lesbické páry si mohly vybrat, se kterou ze smeček půjdou. K takovému rozhodnutí dospěli alfy, kterých se to týkalo, po dlouhé, zanícené diskusi. Měla jsem pocit, že se tahle věc bude brzy zase probírat a pak proběhne hlasování všech třinácti alf. Ale to nebyl a nikdy nebude můj problém, protože já jsem možnost stát se alfou odmítla.

Ignorovala jsem bodnutí smutku, který se s tou myšlenkou objevil, a zamířila jsem rovnou domů. Toužila jsem si odpočinit s šálkem čaje a dobrou knihou ve svém vlastním prostoru. Jakmile jsem dorazila do svého domku, uvolnila se mi ztuhlá ramena a tlak kolem hrudníku mi už nepřípadal tak strašný. Malý domek byl světle žlutý s bílými dveřmi a na jedné straně měl bylinkovou zahrádku a na druhé malý potůček. Velký dub, na který jsem jako dítě lezla, vrhal v pozdním odpoledním slunci stín. Zlatavé světlo tančilo na vodní hladině a šířilo teplou záři na okolní les. Zhluboka jsem se nadechla a vdechla zemitou vůni stromů a sladkou vůni polních květů, které lemovaly břehy.

Ten malebný domek patřil kdysi mé matce a ta ho zase zdědila po své matce. Nikdy v něm nebydlela, používala ho jako umělecký

ateliér a místo, kam utíkala před stresem, jemuž byla vystavena v roli alfa samice. Po její smrti zůstal dům opuštěný a ani Kaden, ani já jsme neměli dost odvahy, abychom do něj vstoupili, dokud jsem si před pár měsíci neuvědomila, že už nedokážu přežít další den života s bratrem a jeho novou družkou. Sluch měnlivců je totiž velice dobrý a zdi Kadenova domu příliš tenké. Kromě toho jsem se svým starším bratrem žila už dost dlouho. Bylo načase, abych si našla vlastní bydlení.

Když jsem vstoupila do domu, přivítala mě vůně rozmarýnu, kuřete a brambor. Z malé, zastaralé kuchyně vyšla má spolubydlící Larkin a usmála se na mě. „Jsi zpátky! Říkala jsem si, že budeš mít hlad, tak jsem udělala večeři. Jak to šlo? Všechno mi pověz!“

„Voní to nádherně.“ Upravila jsem si tašku na rameni. „Dej mi chvilku, odložím si a pak si popovídáme.“

Zamířila jsem do svého pokoje, toho většího ze dvou ložnic v domě, rychle jsem odhodila tašku a svlékla cestovní oblečení. Jakmile jsem se převlékla do pohodlných legín a starého potrhaného trička, připravila jsem se na Larkinin výslech. Byla to moje nejlepší kamarádka, ale zároveň beznadějná romantička, což bylo o to horší, že ještě nikdy neměla vztah. Larkin byla Měsíční čarodějka a většinu života strávila na Lunateře, v říši Měsíční bohyně Seléné. V zásadě by se dalo říct, že tam žila tak trochu jako ve vězení. Ačkoli jí technicky vzato bylo čtyřicet, vypadala tak na čtrnáct. Teď, když už nějakou dobu pobývala na Zemi, zase normálně stárla a od doby, kdy jsem ji spatřila poprvé, taky trochu nabrala tvary a o centimetr nebo dva povyrostla. Ale jako dospělá ještě nevypadala.

Když jsem vyšla ven, Larkin už na mě čekala s čajem. Seděla ve svém křesle a usrkávala z hrnku s kočkou v čarodějnickém klobouku. „Večeře bude hotová až za půl hodiny, takže máš spoustu času, abys mi vyprávěla o své první Konvergenci.“

Posadila jsem se na své obvyklé místo na pohovce a vzala si čaj. „Bylo to fajn. Hadonoše konečně přijali jako skutečnou smečku.“

Proběhla spousta radostných setkání a několik překvapivých spárování. Bylo to... intenzivní.“

„To teda věřím.“ Larkin se na mě podívala přes hrnek. „Překvapuje mě, že jsi zpátky. Myslela jsem si, že se určitě spáruješ s Ethanem.“ Snažila se znít nenuceně, ale v jejím hlase jsem postřehla náznak úlevy. Byla do alfy Vah zamilovaná, i když on o ni neprojevoval žádný zájem nad rámec zdvořilého přátelství. Nemohla jsem se mu divit, Larkin koneckonců vypadala jako dítě.

„Ne. Ethan si vlastně družku pořád nenašel.“

„Vážně?“ Oči se jí na chvíličku nadějně rozzářily, než svůj pocit potlačila. „A co ty? Nemůžu uvěřit, že nikdo není tvůj druh.“

Zaváhala jsem a cítila, jak na mě doléhá tíha mého tajemství. Vyhnula jsem se jejímu pohledu, dlouze se napila čaje a doufala, že se mě zeptá na něco jiného.

Larkin se naklonila dopředu a zkoumavě se na mě zadívala. Vždycky poznala, když jsem něco tajila. „Vyklop to, Stello. Co mi neříkáš?“

Neochotně jsem odložila hrnek. „Během párovacího rituálu jsem se nepřeměnila.“

„Cože?“ Larkin udiveně otevřela ústa. „Proč ne?“

S hlubokým nádechem jsem přiznala: „Protože už jsem věděla, kdo je můj druh.“

„Kdo?“ zeptala se hlasem sotva hlasitějším než šepot.

Zakryla jsem si obličej rukama. „Jordan.“

„Jordan?“ Larkin se šokovaně zasmála. „Páni, hvězdy rozhodně mají špatný smysl pro humor.“

Spustila jsem ruce dolů a podívala se na ni. „To není vtipný.“

Když viděla můj vážný výraz, přestala se smát. „Máš pravdu. Promiň. Co se stalo?“

„Jordan mě podvedl. Nastrojil situaci, abych se proměnila a naše partnerské pouto se aktivovalo. Nechtěla jsem to. Věděl to, a přesto to udělal.“

Larkinin zvědavý výraz se okamžitě změnil na soucitný. „Je mi to moc líto. To muselo být příšerné.“

Zařala jsem pěsti a nehty se mi zaryly do dlaní. „Byla jsem pěkně vytočená a pořád jsem. Odmítla jsem ho jako druha a už ho nikdy nechci vidět.“

Larkin se rozšířily oči. „Ty jsi ho odmítla?“

„Musela jsem. Nemůžu s ním být. Ne po tom, co udělal.“ Srdce se mi zkroutilo směsicí hořkosti a lítosti.

„Ale to znamená, že budeš navždycky sama. Nikdy si nenajdeš jiného druha. Nikdy nebudeš mít děti.“

Když vyjmenovávala všechny věci, na které jsem se snažila nemyslet, sevřelo se mi srdce. „Já vím.“

Zdálo se, že chce ještě něco říct, protože se mračila do hrnku, ale mlčela. Zatímco jsme obě usrkávaly čaj, rozprostřela se mezi námi tíha mého rozhodnutí. Tím, že jsem Jordana odmítla, jsem nás oba odsoudila k životu bez druha, a tudíž i bez dětí, a velká část mého já se obávala, že jsem se rozhodla špatně. Přesto jsem si nedokázala představit, že bych po všem, co provedl, udělala něco jiného.

Nakonec se Larkin zeptala: „A co Kaden a Ayla? Vědí o tom?“

„Ne, a slib mi, že jim to neřekneš.“ Uměla jsem si představit, že by se Ayla snažila vztahy s Jordanem urovnat, zatímco Kaden by udělal všechno pro to, aby nás rozdělil. Bylo lepší, když se to nikdo nedozví.

„To neudělám, ale pravda nakonec stejně vyjde najevo. Osud má zvláštní způsob, jak se postarat, abychom mu neunikli.“ Její výraz zjihl. „Jordanovi se nemůžeš vyhýbat donekonečna. Co uděláš, až ho zase uvidíš?“

Zavrtěla jsem hlavou a nebyla si jistá odpovědí. Vzpomínka na Jordana – jeho dotek, jeho vůně, teplo jeho náruče – mě neúnavně pronásledovala, ale být jeho družkou mě naplňovalo hrůzou. Byla jsem uvězněná mezi osudovou přitažlivostí a životem, který jsem si přála, a cesta vpřed se zdála nejistější než kdy dřív.

„Nevím. Zkrátka nesnesu pomýšlení, že bych se měla stát jeho družkou a Lvem. Vybudovala jsem svůj život tady a nechci se ho vzdát. Obzvláště potom, co mě zradil. To mu neokážu odpustit.“

„Chápu.“ Natáhla se ke mně a stiskla mi ruku. „Ať se stane cokoli, jsem tu pro tebe.“

„Díky,“ zamumlala jsem a byla jí vděčná za neochvějnou podporu. Nebyla jsem si jistá, jak to zvládnu, ale aspoň jsem měla kamarádku, která chápala, co se děje. Taky jsem věděla, že má pravdu. Nemůžu Jordanovi unikat navěky. Přijde okamžik, kdy mu budu muset znovu čelit, a netušila jsem, co se stane pak.

7. KAPITOLA

UBĚHLY MĚSÍCE, a když začalo padat listí, konečně jsem dospěla do bodu, kdy jsem na Jordana nemyslela každou hodinu. Myslela jsem na něj jen jednou nebo dvakrát denně a i tehdy šlo většinou jen o letmou vzpomínku, kterou jsem rychle zažehnala. Zaměstnávala jsem se opravami chaty a výukou předškolní třídy štěňat a svého rozhodnutí jsem ani trochu nelitovala. Jasně, občas jsem se probudila zpocená z noční můry o Jordanovi, nebo ještě hůř, ze snu o sexu s ním, ale předstírala jsem sama před sebou, že se to nikdy nestalo. Život šel dál a já taky, ačkoli jsem pořád měla pocit, že mi chybí část mého já. Jediné, co jsem mohla, bylo naučit se s tím žít.

Zajímalo mě, jak to Jordan zvládá. Občas. Pokaždé, když se o něm Ayla zmínila, našponovala jsem uši, ale nikdy toho neřekla moc a já se nikdy neptala na podrobnosti. Nechtěla jsem to vědět. Co když je úplně na dně? Co když už se přes to přenesl? Nedokázala jsem se rozhodnout, co je horší.

Šla jsem po polní cestě od chaty k domu Ayly a Kadena a v ruce jsem svírala misku se svým proslulým mandlovým chlebem s mákem. Jejich dům, obrovský srub na okraji kanadského lesa, kdysi patřil mým rodičům, a mě zaplavila vlna nostalgie. I když jsem svou chatičku zbožňovala, při pohledu na místo, které jsem kdysi nazývala domovem, se mi rozbušilo srdce.

Svižným krokem jsem vyšla na verandu a zaklepala. Ayla a Kaden měli v poslední době tolik práce s vedením smečky, že jsem je

neviděla už několik dní, a těšila jsem se na příjemnou společnou večeři.

Vrzly vchodové dveře a Ayla vyšla ven s velkým břichem před sebou. „Jdeš právě včas. Večeře už je skoro hotová.“

Na tváři se mi rozzářil široký úsměv. „Vypadáš nádherně jako vždycky.“

„Ty kecko. Vypadám jako velryba.“

Zavedla mě dovnitř a mě ovanula známá vůně cedru a bylin. Ale když jsme vešly hlouběji do domu, zasáhla mě nová vůně a můj úsměv zmizel. Ztuhla jsem na místě a sevřela jsem ruce kolem misky. Byl zážrak, že jsem ji neupustila.

Jordan stál u krbu zády ke mně, ale jeho široká ramena a rozčuchané zlaté vlasy se nedaly přehlédnout. Když se otočil, jeho modré oči se setkaly s mýma a v těch jeho vířila bouře emocí. Vztek. Touha. Lítost.

„Co tu chce?“ zeptala jsem se a nedokázala skrýt opovržení v hlase. Celé měsíce jsem se vyhýbala jakýmkoli myšlenkám na něj, neúnavně jsem se ho snažila vytěsnit z mysli, a najednou stál přímo přede mnou. Z jeho vůně se mi srdce rozbušilo rychleji a hltila jsem ho očima. Připadalo mi, že se do mě zaryl i jeho doutnající pohled a zažehl oheň, který jsem nedokázala uhasit.

„Taky tě rád vidím,“ řekl Jordan a hlas měl plný sarkasmu.

Otočila jsem se na Aylu a spatřila v její tváři omluvný pohled. „Neřekla jsi mi, že tu bude.“

„Promiň,“ řekla. „Vím, že je to mezi vámi dvěma nějaké napjaté, ale doufala jsem, že bychom si mohli všichni společně dát večeři. Navíc s tebou potřebujeme něco probrat.“

Žaludek se mi zhoupl úzkostí. Vědí Ayla a Kaden o našem poutu? Pohled mi znovu sklouzl k Jordanovi, který vypadal stejně nespůj jako já, a naše oči se na okamžik střetly. V modré hloubce těch jeho jsem zahlédla záblesk čehosi, co mi zrychlilo tep, ale on pak odvrátil pohled a zaťal čelist. Měla jsem pocit, že odsud chce utéct stejně rychle jako já.

„O co jde?“ zeptala jsem se.

Ayla se na mě přísně podívala. „Probereme to při večeři. Zkusme si ten večer užít, jo? Zvládneš to?“

„Jistěže,“ řekla jsem a nasadila falešný úsměv. To poslední, co jsem chtěla, bylo, aby byla moje těhotná švagrová ještě víc vystresovaná. Jeden večer s Jordanem zvládnou. „Přinesla jsem ten mandlový chleba, co ti tak chutná.“

„Musela jsi mi číst myšlenky. Celý den jsem na něj měla chuť.“ Vzala si ode mě talíř a gestem nám naznačila, ať jdeme za ní. „Pojďme. Kaden už několik hodin vaří.“

Kaden v kuchyni vytahoval z trouby velký hluboký pekáč s lasagnemi. „Už jsou skoro hotové. Dejte si víno a posaď se.“

Seděli jsme u jídelního stolu a ve vzduchu viselo hmatatelné napětí jako před bouřkou. Snažila jsem se zachovat neutrální výraz, zatímco jsem si sedala na židli co nejdál od Jordana a nalévala si velkou sklenici vína. Jakmile jsem ji měla plnou, Jordan popadl láhev a udělal totéž. Zbytek večera se přede mnou rozprostíral jako nekonečná propast a já měla pocit, že budeme potřebovat ještě hodně vína, abychom ho přežili.

Když Ayla a Kaden začali servírovat jídlo, nedalo mi to a probudil se ve mně zájem, o čem chtějí mluvit. Zarputile jsem se vyhýbala pohledu na Jordana, ale cítila jsem, jak mě jeho oči bodají do zátylku.

„Chutná to báječně,“ řekl Jordan po prvním soustu.

Kaden mírně přikývl. „Díky. Je to recept naší mámy.“

Pomyšlení na mámu mě zbolelo, zvlášť když jsem si vzpomněla, že to Jordanova smečka způsobila, že jsme o ni přišli, když jsem byla ještě malá. Samozřejmě to nebyla jeho vina, ale to neznamenalo, že na to někdy dokážu zapomenout.

Snažila jsem se soustředit na chutné jídlo, které Kaden připravil, ale i bez partnerského pouta by nešlo ignorovat Jordanovu přítomnost na druhé straně stolu. Pokaždé, když jsem zvedla pohled, abych se na něj podívala, zatajil se mi dech. Srdce mě